

La dona de Judith Vizcarra

Granollers. Des del passat dia 10 es pot veure a l'Espai Gralla l'exposició de fotografia de la fotògrafa molletenca Judith Vizcarra titulada: *On és la veritable dona?, en la qual mitjançant unes fotos fetes amb càmera digital, l'autora reflexiona una vegada més sobre les dones i el seu món, un tema que, presentat per ella, no deixa pas ningú indiferent.*

On és la veritable dona? Aquest és el títol genèric amb què presenta la seva exposició a l'Espai Gralla de la llibreria La Gralla de Granollers la fotògrafa de Mollet, **Judith Vizcarra**, coneguda per la seva aposta per l'impacte visual, el format especial de les seves mostres i els plantejaments que susciten els seus treballs que no acostumen a deixar mai ningú indiferent.

En aquesta ocasió la mostra presenta una sèrie de fotografies de gran format en les quals la dona es presenta en algunes d'elles totalment nua amb la seva realitat de femella i els seus cicles menstruals, una aportació real-artística que pot donar peu a tota mena d'interpretacions i que ella reflecteix d'una manera ben diferent en un escrit on deixa clares quines són les seves intencions. La fotògrafa es pregunta després d'afirmar: *"Les dones existim, sempre hem existit. Però on és la veritable dona? Existir no implica forçosament ser. Ser amb totes les possibilitats, les opcions i les potencialitats de desenvolupaments. (...) Les dones, amb totes les diferències fisiològiques òbvies, posseeixen en general unes qualitats més arrelades, més pròpies en relació amb el respecte a la vida, con-*

La fotògrafa Judith Vizcarra davant d'una de les seves obres.

juntament amb una profunda capacitat de tenir cura per la vida, de proveir per la vida".

Algunes d'aquestes reflexions van estretament vinculades, és evident, amb les fotografies de la mostra, a través de les quals la Judith fa una defensa clara dels drets de les dones: *"No existeix encara un clar reconeixement al valor del treball de la dona. És l'egocentrisme d'una societat que no valora el fet que, per tal que funcioni, cal que els dos gèneres treballin conjuntament".*

Hi ha també un toc d'atenció adreçat als homes: *"La mirada de l'home que exclou la seva*

companya i que es tapa els ulls envers el seu igual, entra en contradicció amb la pròpia naturalesa humana, ja que nega els valors més essencials, com la igualtat". I potser, la seva exposició s'entén encara millor després de llegir aquesta declaració seva: *"Rebels per elles mateixes, lluitadores constants i competitives, fortes físicament i emocionalment, treballant com sempre en tots els àmbits i amb la mateixa intensitat, solidàries i intel·ligents... ja que per exercir de dona, cal ser capaç de fragmentar-se en mil detalls, i això només està a l'abast d'éssers intel·ligents".* RdV

Xavier Solanas

Xavier Solanas

ELS REBELS PERSONATGES DE JOSEP ESCOBAR ES PASSEGEN PEL MUSEU...

Com ja vam indicar fa uns dies, els populars personatges del ninotaire **Josep Escobar** (1908-1994) es passegen per les sales del Museu a través de la producció *Rebels amb causa*, una producció de l'Oficina de Patrimoni Cultural de la Diputació de Barcelona i del Museu de Granollers per a la Xarxa de Museus Locals que es podrà veure fins a l'1 de juliol. Una bona oportunitat per familiaritzar-nos encara més amb personatges tan estimats com Carpanta, Zipi i Zape... Comissariada per Joan Manuel Soldevila l'exposició es presenta amb tocs granollerins, ja que el seu creador, **Josep Escobar**, coneixia bé els seus carrers. Per a Soldevila, *"Escobar va ser un rebel amable que va viure condicions personals i històriques complexes i que a través dels seus personatges va projectar una mirada crítica sobre la societat; crítica severa però al mateix temps tendra i divertida..."*. RdV

COLUMNA D'ART

Dani Ensesa:
Hola, Cardedeu, com anem?

La primera impressió que em van fer els dos murals pintats a la Capella de Sant Corneli, de Cardedeu, em portà al món dels infants. Em trobava davant d'un estil d'un caràcter força infantil, però que només podia sortir d'un artista adult. Una mostra efimera. Per donar pas a una altra exposició caldrà esborrar-la. Aquest caràcter efímer li dóna la força de la temporalitat. És una obra d'un temps que dóna pas a un altre. Se situa en la història i participa en la seva configuració. El missatge de la pintura està dissenyat en quatre blocs, un a cada extrem dels dos murals, enllaçats per uns símbols que es mouen indiscriminadament en l'espai com si busquessin la interdependència entre els blocs. És curiosa la presència del negre amb una intencionalitat positiva perquè exerceix d'element relacionador.

La distribució dels símbols i figures obeeix a dos conceptes interdependents de col·lectivitat i individualitat, però que es necessiten respectant la seva independència. Cada bloc presenta una configuració dels elements obeeint a la singularitat de la seva raó de ser. No necessàriament representa en tots ells l'urbanisme com element integrador, encara que ho és, sinó que n'hi ha d'altres com pot ser per exemple el de la subsistència. La situació i la forma de les presències palesa una realitat surrealista de la concepció de les col·lectivitats i de les individualitats.

Les concepcions col·lectives no esdevenen necessàriament un disseny ordenat, sinó més aviat un desordre volgut i creat per les circumstàncies temporals. Una pintura presentada des d'un concepte dels adults sobre la mirada dels infants i que amb aquesta mirada basteixen una estructura artística embolcallada amb aquella poesia innocent que pel seu lirisme sembla no ser-hi, però que s'endinsa subtilment en el conscient de les persones. Una característica molt important és la del viatge: cap on van els pobles. L'espai d'aquest viatge comporta situacions còmiques, oníriques i de pallasso, però situacions que totes elles troben el seu espai col·lectiu en el que exercir d'acord amb la seva personalitat històrica.

JOAN SALA VILA